

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr.A. D. K.**, zastoupený Mgr. Dagmar Ressorovou Maršíkovou, advokátkou, sídlem Ševcovská 3246, Zlín, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti:** Ing. J. P., zastoupený Mgr. Simonou Hejdovou, advokátkou, sídlem Tuřanka 1519/115a, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. září 2018 č. j. PVZ 2014-40124/D17124396/2017/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. února 2021 č. j. 15 A 57/2018 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. listopadu 2017 č. j. PVZ 2014-40124/D16030971/2016/ÚPV zamítl návrh žalobce na výmaz průmyslových vzorů č. 1 a 9 hromadného zápisu č. 36 588, jejichž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení (dále jen „napadené průmyslové vzory č. 1 a 9“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného zamítl rozhodnutím uvedeným v návěti. Z popisů napadených a namítaných průmyslových vzorů (tj.

průmyslových vzorů žalobce, jež jsou dle jeho tvrzení shodné s napadenými vzory; v případě napadeného průmyslového vzoru č. 1 jde o namítaný průmyslový vzor č. 3, v případě napadeného průmyslového vzoru č. 9 zase o namítané průmyslové vzory č. 4 a 6) je podle předsedy žalovaného patrné, že porovnávané průmyslové vzory chrání vzhled laviček, u nichž lze za charakteristické znaky považovat linie, obrys a tvar, seznatelné na první pohled.

[3] Z porovnání napadeného průmyslového vzoru č. 1 s namítaným průmyslovým vzorem č. 3 bylo dle předsedy žalovaného zřejmé, že lavičky jsou shodně tvořeny sedákem a opěradlem v jednom celku, přičemž sedák a opěradlo jsou vytvořeny z úzkých vodorovných lamel zpevněných příčnými výztužnými lištami. Dále jsou lavičky tvořeny dvěma bočnicemi z plochého kovového pásu zahnutého do tvaru lichoběžníku, přičemž napadený průmyslový vzor č. 1 se od namítaného průmyslového vzoru č. 3 odlišuje právě bočnicemi, které jsou u něj tvořeny pásem zahnutým do tvaru uzavřeného lichoběžníku a jsou umístěny na vnější části z boku lavičky, přičemž sedák viditelně přesahuje dopředu před bočnici. Lavička tak působí dojmem lehké, jednoduše sestavitelné konstrukce, na rozdíl od druhé lavičky (namítaného průmyslového vzoru č. 3), jejíž bočnice jsou každá tvořena pásem zahnutým do tvaru otevřeného rozpojeného lichoběžníku, přičemž zmíněný pás začíná pod předním okrajem sedáku, opisuje tvar sedáku a opěradla až do jedné třetiny výšky opěradla, následně je ohnutý k zemi, po zemi se vrací dopředu pod okraj sedáku, pak je ohnutý a stoupá nahoru nad sedák do poloviny výšky opěradla a stáčí se dozadu k opěradlu, kde je mírně zahnut dolů a je k opěradlu uchycen, přičemž vnější hrana pásu je shodná s vnější hranou sedáku a opěradla. Lavička tak působí dojmem kompaktní konstrukce. Zjištěné rozdíly jsou podstatné, neboť jsou viditelné na první pohled a k jejich zjištění není třeba vyvinout zvláštní pozornost. Předseda žalovaného tedy dospěl k závěru, že dané průmyslové vzory nelze považovat za shodné, a proto napadený průmyslový vzor č. 1 splňuje kritérium novosti ve smyslu § 4 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích (dále jen „zákon o ochraně průmyslových vzorů“).

Napadený průmyslový vzor

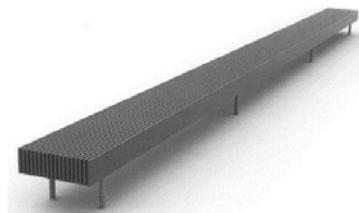
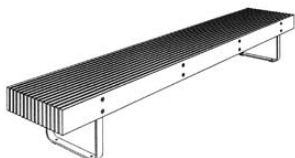
Namítaný průmyslový vzor č. 3

[4] Z porovnání napadeného průmyslového vzoru č. 9 s namítanými průmyslovými vzory č. 4 a 6 bylo dle předsedy žalovaného zřejmé, že jsou shodně tvořeny sedákem vytvořeným z rovnoběžných desek ve tvaru kvádra uspořádaných širší plochou kolmo k zemi a vzájemně oddělených mezerami, k nimž jsou připevněny zemní podpěry, resp. nohy, přičemž na první pohled viditelný rozdíl mezi napadeným průmyslovým vzorem č. 9 a namítanými průmyslovými vzory č. 4 a 6 spočívá v zemních podpěrách. V případě průmyslového vzoru č. 9 je každá zemní podpěra vytvořena z plochého pásu zahnutého do tvaru U, přičemž konce pásu jsou v blízkosti bočních hran sedáku ukotveny do sedáku, lavička tak působí dojmem lehké, jednoduše sestavitelné stabilní konstrukce. Oproti tomu v případě průmyslového vzoru č. 4 je osm viditelných tenkých nohou uspořádáno v párech a situováno v blízkosti bočních hran sedáku v krajních částech a ve třetinách délky sedáku lavičky, a v případě průmyslového vzoru č. 6 jsou dvě tenké viditelné nohy uspořádány v krajních částech sedáku v podélné středové ose sedáku lavičky, která tak, pokud se týká stability, působí dojmem subtilní, křehké konstrukce. Zjištěné rozdílné znaky jsou podstatné, neboť jsou viditelné na první pohled a k jejich zjištění není třeba vyvinout zvláštní pozornost. Předseda žalovaného tedy i v tomto případě dospěl k závěru,

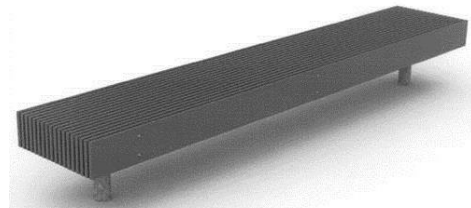
pokračování

že dané průmyslové vzory nelze považovat za shodné, a proto i napadený průmyslový vzor č. 9 splňuje kritérium novosti ve smyslu § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů.

Napadený průmyslový vzor č. 9

Namítaný průmyslový vzor č. 4

Namítaný průmyslový vzor č. 6

[5] Dále se předseda žalovaného zabýval zhodnocením individuální povahy napadených průmyslových vzorů. Vzhled všech porovnávaných laviček bylo tudíž nutné posoudit z hlediska informovaného uživatele, který se pohybuje v oblasti městského mobiliáře a je zblýhlý ve znalosti vzhledu laviček, ale také přichází s lavičkami denně do kontaktu. Zároveň se nachází mezi „průměrným spotřebitelem“ a „osobou specializovanou v dané oblasti“. Dle předsedy žalovaného je při posuzování individuální povahy průmyslových vzorů nutné vycházet z váhy jednotlivých vzhledových znaků pro jejich celkový vzhled, přičemž volnost původce při vývoji lavičky nebyla nijak podstatně omezena. Předseda žalovaného uzavřel, že změny v provedení bočnic či zemních podpěr, resp. nohou laviček představují odlišnosti zjistitelné na první pohled, nikoliv při vynaložení zvláštní pozornosti, a tím se významným způsobem podílejí na vnějším vzhledu finálního výrobku a propůjčují lavičkám osobitý vzhled. Napadené průmyslové vzory proto dle předsedy žalovaného vyvolávají u informovaného uživatele odlišný celkový dojem, takže vykazují individuální povahu ve smyslu § 5 zákona o ochraně průmyslových vzorů.

[6] Žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného jako nedůvodnou zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Městský soud konstatoval, že má ve shodě s žalovaným za to, že vnější vzhled výrobků (laviček) podle napadených průmyslových vzorů se v podstatných znacích liší od vzhledu laviček podle namítaných průmyslových vzorů (splňují podmínku novosti) a že porovnávané průmyslové vzory s ohledem na zjištěnou rozdílnost jejich znaků vyvolávají u informovaného uživatele odlišný celkový dojem (splňují podmínku individuální povahy). K uvedenému dodal, že hlavním konstrukčním prvkem lavičky je sedák a zemní podpěra (nohy); dalším obvyklým konstrukčním prvkem laviček pak bývá opěradlo a bočnice, přičemž vykazují-li porovnávané průmyslové vzory, jejichž podstatou je vzhled lavičky, podstatný a na první pohled viditelný rozdíl ve vzhledu některého z těchto prvků, pak se nemůže jednat o shodné průmyslové vzory. Vzhledem k tomu, že se porovnávané průmyslové vzory liší v podstatných znacích, shledal městský soud jako irelevantní to, v čem se jinak shodují.

[7] Dále označil jako neopodstatněnou námitku, dle níž měl předseda žalovaného posuzovat i technickou, konstrukční a funkční podstatu výrobků ztělesněných průmyslovými vzory. Byť podle městského soudu některá spojení použitá předsedou žalovaného mohou navozovat

takový zavádějící dojem, jedná se ve skutečnosti o snahu správního orgánu stručně charakterizovat celkový vzhled konstrukce té které lavičky, přičemž z kontextu je zřejmé, že předmětnými slovními spojeními technickou, konstrukční, materiálovou či jinou podstatu výrobku nehodnotil. Městský soud nepřivěděl ani tomu, že žalovaný nedostatečně posoudil individuální povahu napadených průmyslových vzorů, přičemž uvedl, že pro závěr o individuální povaze průmyslového vzoru postačuje rozdíl v jediném znaku, jedná-li se o znak podstatný, jenž je schopen ovlivnit výsledný celkový dojem vyvolávaný průmyslovým vzorem a odlišit jej od celkového dojmu z jiného (namítaného) průmyslového vzoru. Na závěr městský soud dodal, že informovaný uživatel vykazující zvláštní ostražitost, jenž je zvyklý užívat lavičky, orientuje se v relevantní oblasti trhu a disponuje i určitým stupněm znalostí, pokud jde o prvky, z nichž jsou lavičky složeny, si jistě povšimne i dalších, méně patrných rozdílů ve vzhledu laviček dle porovnávaných průmyslových vzorů.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že městský soud se zaměřil na detaily, v nichž se porovnávané průmyslové vzory liší, avšak pominul shodné vzhledové znaky. Stěžovatel je přitom toho názoru, že osoba zúčastněná na řízení převzala podstatné originální znaky starších namítaných průmyslových vzorů (a základní tvůrčí myšlenku jejich původců) a napadené průmyslové vzory od starších průmyslových vzorů odlišila ve vzhledově méně podstatných detailech, přičemž takovému jednání nelze poskytnout právní ochranu, neboť by to bylo v rozporu se smyslem a účelem ochrany vzhledu průmyslových vzorů, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2009 č. j. 7 As 53/2008-158, č. 2336/2011 Sb. NSS.

[9] Stran posouzení novosti stěžovatel uvedl, že se městský soud nijak nevypořádal s tím, zda jsou rozdíly mezi srovnávanými průmyslovými vzory podstatné, a vůbec nehodnotil povahu shodných vzhledových znaků. Stěžovatel proto považuje část rozsudku městského soudu za nepřezkoumatelnou. S odkazem na odbornou literaturu a § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů stěžovatel argumentoval, že pokud jsou shodné vzhledové znaky dominantní, je nutné považovat případné rozdíly za nepodstatné ve smyslu citovaného ustanovení zákona. Napadený průmyslový vzor č. 1 a namítaný průmyslový vzor č. 3 se dle stěžovatele shodují v dominantních vzhledových znacích tvořených vzhledem sedací části a tvarem bočnic. Odlišnosti spočívající v napojení bočnice k sedací části, uzavřeném/neuzavřeném čtyřúhelníku tvořícím bočnice a počtu segmentů, do kterých je rozdělena sedací část, je nutno považovat za znaky nepodstatné ve vztahu ke znakům shodným. Napadený průmyslový vzor č. 9 a namítané průmyslové vzory č. 4 a 6 se dle stěžovatele zase shodují ve vzhledovém řešení sedací části lavičky, která je natolik výrazným a dominantním vzhledovým prvkem, že bez jakýchkoliv pochybností výrazně převyšuje vzhledové řešení zemních podpěr (nohou) laviček. Nohy porovnávaných průmyslových vzorů nejsou, na rozdíl od sedací části, svým vzhledem nikterak originální, jedná se o běžně používané jednoduché tvary nohou laviček, a tudíž jim nelze přikládat v rámci srovnávaných průmyslových vzorů velkou váhu.

[10] Co se týče individuální povahy, podle stěžovatele městský soud pochybil, pokud pouze odkázal na podrobný popis rozdílných vzhledových znaků porovnávaných průmyslových vzorů provedený v rozhodnutí předsedy žalovaného, aniž by jakkoliv sám posoudil, zda rozdílné znaky ovlivňují vzhled porovnávaných průmyslových vzorů do té míry, že vytváří u informovaného uživatele odlišný celkový dojem, nebo zda by informovaný uživatel tyto rozdílné znaky byl schopen zjistit pouze podrobnou analýzou vzhledu srovnávaných průmyslových vzorů. Pokud by byla nutná podrobná analýza, nemohou mít podle stěžovatele napadené průmyslové vzory individuální povahu. Městský soud podle stěžovatele rovněž pominul hodnocení míry volnosti

pokračování

původce předmětných průmyslových vzorů (venkovních laviček), jež je dle stěžovatele velmi vysoká.

[11] Stěžovatel dále s odkazem na rozhodovací praxi předsedy žalovaného namítal, že se městský soud nevypořádal s váhou shodných a rozdílných vzhledových znaků se zaměřením na to, do jaké míry ovlivňují celkový dojem posuzovaných průmyslových vzorů pohledem informovaného uživatele, čímž učinil předmětnou část napadeného rozsudku nepřezkoumatelnou. Zároveň podle stěžovatele nebude informovaný uživatel v případě laviček věnovat pozornost rozdílům jednotlivých průmyslových vzorů v detailech.

[12] Konkrétně stěžovatel uvedl, že dle jeho názoru bude v případě napadeného průmyslového vzoru č. 1 a namítaného průmyslového vzoru č. 3 informovaný uživatel vnímat sedací část lavičky s opěradlem a základní tvar bočnic, které se v obou případech téměř shodují (pouze v případě bočnic lze shledat drobnou odlišnost spočívající v uzavřeném/neuzavřeném čtyřúhelníku, nicméně základní tvar bočnic je shodný). Drobné rozdíly v napojení bočnic na sedací část laviček, uzavřený/neuzavřený čtyřúhelník tvořící tvar bočnic a počet segmentů sedací části neupoutají pozornost informovaného uživatele za situace, kdy se v základních dominantních vzhledových znacích srovnávané průmyslové vzory shodují. V případě napadeného průmyslového vzoru č. 9 a namítaných průmyslových vzorů č. 4 a 6 bude podle stěžovatele informovaný uživatel vnímat jediný dominantní vzhledový znak, a to sedací část lavičky. Druhý vzhledový znak srovnávaných průmyslových vzorů – zemní podpěry (nohy) laviček – je v porovnání se sedací částí výrazně méně podstatný a nejedná se o nijak originální designové prvky. Pokud srovnávané průmyslové vzory obsahují toliko dva vzhledové znaky s tím, že se shodují v jednom z nich, je nutno důkladně posoudit váhu obou vzhledových znaků, jakou se podílí na celkovém dojmu pohledem informovaného uživatele. Dále podle stěžovatele nebude mít informovaný uživatel možnost současného srovnání průmyslových vzorů a bude je hodnotit jako celek, takže je bude považovat za výrobky jednoho výrobce. Veškeré rozdíly mezi průmyslovými vzory lze podle stěžovatele zjistit pouze podrobnou analýzou jejich vzhledu, a proto se nelze ztotožnit s konstatováním městského soudu, že si informovaný uživatel povšimne i zcela nepatrných rozdílů mezi nimi.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel se dezinterpretací základního smyslu a účelu ochrany vzhledu výrobků prostřednictvím institutu průmyslových vzorů snaží o nepřipustně extenzivní výklad rozsahu ochrany průmyslového vzoru, který je zcela jednoznačně vymezen v ustanovení § 10 zákona o ochraně průmyslových vzorů a je dán vyobrazením průmyslového vzoru tak, jak je zapsán v rejstříku. Ochrany průmyslovým vzorem přitom podle osoby zúčastněné na řízení nepoživá existence některých prvků či základní tvůrčí myšlenka, nýbrž celkový vizuální dojem plynoucí z vyobrazení zapsaného v rejstříku průmyslových vzorů.

[15] Co se týče podmínky novosti, osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s hodnocením městského soudu, přičemž dodala, že stěžovatel si protirečí, neboť zdůrazňuje, že za relevantní vzhledové znaky porovnávaných průmyslových vzorů považuje téměř shodný základní tvar bočnic a sedací část tvořenou svisle uspořádanými deskami. Současně však tvrdí, že pro posouzení designů nejsou napojení bočnic, linie bočnic, počet segmentů sedací části, počet a tvar zemních podpěr (nohou) nebo počet a tvar desek tvořících sedací část významnými znaky.

[16] Ohledně splnění podmínky individuální povahy poukázala osoba zúčastněná na řízení na to, že stěžovatel fakticky ztotožňuje informovaného uživatele s průměrným (běžným) spotřebitelem, neboť tvrdí, že informovaný uživatel dokáže vnímat na první pohled pouze hlavní

vzhledové znaky představované základním tvarem jednotlivých částí výrobků. V tomto kontextu osoba zúčastněná na řízení s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. dubna 2017 sp. zn. 23 Cdo 116/2017 uvedla, že u informovaného uživatele je nutné klást důraz na jeho kvalitu (sumu znalostí a informací), a nikoliv na jeho postavení, pracovní zařazení či pouhou příslušnost k určitému oboru. Stěžovatel dle osoby zúčastněné na řízení pojem informovaného uživatele účelově deformuje a nepřipustně bagatelizuje zjevné a viditelné rozdíly ve vizuálně dominantních prvcích porovnávaných průmyslových vzorů popsané městským soudem.

[17] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření osoby zúčastněné na řízení stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[19] Z kasační stížnosti vyplývají dva okruhy námitek, a to (1) vůči posouzení novosti napadených průmyslových vzorů a (2) vůči posouzení jejich individuální povahy. V případě novosti spočívají námitky v podstatě v tom, že rozdíly mezi porovnávanými průmyslovými vzory jsou pouze nepodstatné, a proto nelze napadené průmyslové vzory považovat za nové ve smyslu § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů. Městský soud dle stěžovatele zároveň zcela pominul shodné vzhledové znaky a konstatoval pouze ty rozdílné. Stran individuální povahy shledává stěžovatel nedostatečnost postupu městského soudu zase v tom, že nezhodnotil váhu jednotlivých vzhledových znaků srovnávaných průmyslových vzorů se zaměřením na to, jak ovlivňují celkový dojem z pohledu informovaného uživatele. Podle stěžovatele přitom napadené průmyslové vzory vyvolávají u informovaného uživatele shodný celkový dojem jako vzory namítané ve smyslu § 5 zákona o ochraně průmyslových vzorů.

[20] Podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů platí, že *průmyslový vzor je způsobilý ochrany, je-li nový a má-li individuální povahu.*

[21] Podle § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů se průmyslový vzor považuje za nový, *nebyl-li přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti zpřístupněn veřejnosti shodný průmyslový vzor. Průmyslové vzory se považují za shodné, jestliže se jejich znaky liší pouze nepodstatně.*

[22] Pro splnění podmínky novosti je tedy zásadní to, aby pozdější průmyslový vzor nebyl shodný s původním, přičemž pouze nepodstatné odlišnosti ve znacích pro závěr o rozdílnosti dvou průmyslových vzorů nestačí. Jak uvedl Tribunál v rozsudku ze dne 6. června 2013 ve věci T-68/11 *Kastenholz*, bod 37, „dva (průmyslové) vzory jsou pokládány za shodné, pokud se jejich znaky liší jen v nepodstatných podrobnostech, to znamená v podrobnostech, které nebudou bezprostředně vnímatelné, a které tedy mezi uvedenými (průmyslovými) vzory nebudou vyvolávat odlišnosti, byť nepatrné. *A contrario* je za účelem posouzení novosti (průmyslového) vzoru třeba posoudit existenci odlišností, které mezi kolidujícími (průmyslovými) vzory nejsou nepodstatné, byť jsou tyto odlišnosti nepatrné.“ Aby tedy bylo možné dva průmyslové vzory hodnotit jako shodné, nesmí mezi nimi být odlišnosti v podstatných, bezprostředně vnímatelných podrobnostech.

[23] V části posouzení novosti napadených průmyslových vzorů, kterou stěžovatel výslovně napadá, městský soud vymezil hlavní konstrukční prvky lavičky [sedák a zemní podpěra (nohy)] a konstrukční prvky obvyklé (opěradlo a bočnice) a uvedl, že pokud porovnávané průmyslové vzory (lavičky) vykazují podstatný a na první pohled viditelný rozdíl ve vzhledu některého z uvedených prvků, nemůže se jednat o shodné průmyslové vzory. Podle městského soudu lze takové rozdíly v případě napadených a namítaných průmyslových vzorů nalézt, přičemž

pokračování

městský soud v bodech 48 až 51 napadeného rozhodnutí dané rozdíly popsal dostatečným způsobem, resp. dostatečným způsobem vyzdvihl podstatné rozdíly mezi napadenými a namítanými průmyslovými vzory. Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí s tím, že by část rozsudku městského soudu, na niž poukazuje stěžovatel, byla nepřezkoumatelná, jelikož městský soud kromě výše uvedeného shrnutí také zdůvodnil, proč se jedná o rozdíly podstatné a v čem konkrétně spočívají. Z napadeného rozsudku tedy zřetelně plyne, jak městský soud rozhodl a jaké důvody jej k tomu vedly.

[24] Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž s posouzením městského soudu i žalovaného po věcné stránce, a sice že napadené průmyslové vzory č. 1 a 9 lze považovat za nové ve smyslu § 4 zákona o průmyslových vzorech. Rozdíly mezi napadenými a namítanými průmyslovými vzory spočívající zejm. v odlišném tvaru a napojení bočnic a odlišném provedení zemních podpěr jsou totiž bezprostředně vnímatelné, tedy viditelné a rozeznatelné na první pohled bez nutnosti zvláštní pozornosti, a tudíž jsou podstatné. Argumentace stěžovatele, že městský soud zcela vynechal shodné znaky průmyslových vzorů a neposoudil, zda rozdíly srovnávaných průmyslových vzorů nejsou pouze nepodstatné, je v tomto ohledu nepřipadná. Jak z výše uvedeného výkladu shodnosti, tak ze znění § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů totiž plyne, že pokud je mezi dvěma průmyslovými vzory podstatná odlišnost, nelze je považovat za shodné. V případě zjištění podstatných rozdílů ve znacích vnímatelných na první pohled je pro posouzení splnění podmínky novosti průmyslového vzoru tudíž nadbytečné zabývat se dalšími shodnými znaky. Posouzení toho, zda nejsou rozdíly srovnávaných průmyslových vzorů pouze nepodstatné, je potom nutně obsaženo v tom, že městský soud posoudil rozdíly jako podstatné. Zjevně se tedy o nepodstatné rozdíly nejedná.

[25] Uvedený výklad a posouzení shodnosti jsou zcela souladné i s komentářovou literaturou, na kterou odkazuje stěžovatel. Konkrétně: „Shodným průmyslovým vzorem je takový průmyslový vzor, který lze označit za ‚téměř identický průmyslový vzor‘ (...) Kontrola shodnosti se tak v podstatě podobá způsobu porovnávání dokumentů, v nichž byly provedeny pouze drobné změny (srov. např. funkce ‚sledovat změny‘ v programu Microsoft Word). Ani zde dílčí odlišnosti v textu nemohou vést k závěru, že by porovnávané dokumenty nebyly shodné. Stejným způsobem se postupuje při porovnávání vzhledových znaků designu. Vzhledové znaky, které způsobují pouze nepatrné odlišnosti (§ 4 věta druhá), nejsou brány v potaz a průmyslové vzory jsou považovány za identické“ (KOUKAL, P., ČERNÝ, M. a CHARVÁT, R., *Zákon o ochraně průmyslových vzorů. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, cit. dle ASPI, § 4). Nejvyšší správní soud se pochopitelně ztotožňuje s tím, že shodné mohou být i takové průmyslové vzory, které vykazují určité odlišnosti. Zásadní je však povaha odlišností (rozdílů) – v případě shodných průmyslových vzorů mohou být rozdíly pouze nepodstatné, dílčí a nesmí spočívat v bezprostředně vnímatelných podrobnostech. Jelikož jsou v nyní projednávané věci rozdíly mezi srovnávanými průmyslovými vzory podstatné a bezprostředně vnímatelné, nejedná se o průmyslové vzory shodné, resp. „téměř identické“ ve smyslu § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů.

[26] Námitky ohledně posouzení novosti proto shledává Nejvyšší správní soud jako nedůvodné.

[27] Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů vykazuje průmyslový vzor individuální povahu, *jestliže celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává průmyslový vzor, který byl zpřístupněn veřejnosti přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti*. Podle § 5 odst. 2 dále platí, že *při posuzování individuální povahy průmyslového vzoru se přiblíží k míře volnosti, kterou měl při vývoji průmyslového vzoru jeho původce*.

[28] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že individuální povahu průmyslového vzoru je nutné posuzovat z pohledu informovaného uživatele, k němuž se vyjádřil Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 20. října 2011 ve věci C-281/10 P *PepsiCo*, bod 53, tak, že jde o „pojem nacházející se mezi pojmem ‚průměrný spotřebitel‘ použitelným v oblasti ochranných známek, po kterém není požadována žádná specifická znalost a který zpravidla neprovádí přímé srovnání mezi kolidujícími ochrannými známkami, a pojmem ‚osoba specializovaná v dané oblasti‘, což je odborník s důkladnou technickou kvalifikací. Pojem ‚informovaný uživatel‘ tak lze chápat jako pojem označující uživatele, který vykazuje nikoli průměrnou pozornost, ale zvláštní ostražitost, ať už z důvodu své osobní zkušenosti či rozsáhlé znalosti daného odvětví.“ Soudní dvůr dále směrem k úrovni pozornosti informovaného uživatele specifikoval, že informovaný uživatel není běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný průměrný spotřebitel, který obvykle vnímá průmyslový vzor jako celek a nezabývá se jeho jednotlivými detaily, ani odborník nebo osoba specializovaná v dané oblasti, jež je schopná podrobně pozorovat minimální rozdíly, které mohou existovat mezi kolidujícími průmyslovými vzory. Přívlastek „informovaný“ tedy dle Soudního dvora „naznačuje, že uživatel, ačkoli není návrhářem či technickým odborníkem, zná různé (průmyslové) vzory existující v dotyčném odvětví, má určitý stupeň znalostí prvků, které tyto (průmyslové) vzory obvykle obsahují, a v důsledku svého zájmu o dotyčné výrobky vykazuje při jejich užívání relativně vysoký stupeň pozornosti“ (posledně citovaný rozsudek, bod 59). Zároveň z bodu 55 citovaného rozsudku Soudního dvora vyplývá, že je-li to možné, informovaný uživatel provádí přímé srovnání dotčených průmyslových vzorů.

[29] Informovaný uživatel je tudíž schopen srovnávat (zpravidla přímo) průmyslové vzory a jejich detaily s relativně vysokou mírou pozornosti, přičemž je s problematikou průmyslových vzorů v určité oblasti obeznámený (srov. také KOUKAL, citován výše, § 5, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. listopadu 2014 sp. zn. 23 Cdo 2887/2013).

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti pojem informovaného uživatele neinterpretuje správně. V podstatě odmítá, že je informovaný uživatel schopný vnímat rozdíly průmyslových vzorů v detailech a že je nutné vycházet z toho, že informovaný spotřebitel provádí zpravidla přímé srovnání průmyslových vzorů. Přitom se jedná o charakteristiky, které informovaného uživatele odlišují od průměrného spotřebitele. V případě „odmyšlení si“ schopností informovaného uživatele vnímat jednotlivé (nikoliv minimální) rozdíly a srovnávat průmyslové vzory přímo by bylo možné dospět ke stěžovatelovu závěru, že průmyslové vzory nevyvolávají odlišný celkový dojem, nicméně takový přístup Nejvyšší správní soud nesdílí.

[31] V nyní projednávané věci jsou odlišnými prvky především bočnice u napadeného průmyslového vzoru č. 1 a zemní podpěry (nohy) u napadeného průmyslového vzoru č. 9. Už z výše uvedeného vyobrazení průmyslových vzorů je zřejmé, že se nejedná o „minimální rozdíly“ či zcela nepodstatné detaily, které by byla schopná vnímat až osoba specializovaná v dané oblasti, nýbrž že jde o rozdíly, které spolehlivě zaznamená i informovaný uživatel disponující relativně vysokou mírou pozornosti. Zároveň se jedná o natolik významné rozdíly, že samy o sobě ovlivňují celkový dojem z daných průmyslových vzorů a dokáží napadené průmyslové vzory odlišit od namítaných. Stežejní závěr městského soudu i žalovaného, že napadené průmyslové vzory č. 1 a 9 vyvolávají u informovaného uživatele odlišný celkový dojem oproti namítaným průmyslovým vzorům č. 3, resp. 4 a 6 a vykazují individuální povahu ve smyslu § 5 zákona o ochraně průmyslových vzorů, tudíž ob stojí.

[32] Namítá-li dále stěžovatel že městský soud pochybil, jelikož nepovažoval za nutné poměřovat váhu zjištěných rozdílů v podstatných znacích porovnávaných průmyslových vzorů s vahou jejich shodných znaků, čímž zapříčinil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí v dané

pokračování

části, nelze této námitce přisvědčit. Z rozhodnutí městského soudu totiž zřetelně vyplývá, které rozdíly jsou podstatné a v čem jejich podstatnost spočívá. Městský soud tudíž zohlednil váhu daných vzhledových znaků, přičemž nejenže převzal (zrekapituloval) popis rozdílných vzhledových znaků porovnávaných průmyslových vzorů provedený v rozhodnutí předsedy žalovaného, nýbrž k němu připojil i vlastní hodnocení z pohledu informovaného uživatele (viz např. bod 53. napadeného rozsudku *in fine*). Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s tím, že by předmětná část rozhodnutí městského soudu byla nepřezkoumatelná, nýbrž se naopak ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v nyní projednávané věci bylo nadbytečné poměřovat váhu rozdílů průmyslových vzorů s jejich shodami, neboť jejich rozdíly spočívající v podstatných znacích samy o sobě zakládají odlišnost celkového dojmu.

[33] Nezbytnost důkladně vážit rozdílné a shodné vzhledové znaky, kterou argumentuje stěžovatel, navíc nijak nevyplývá ani z jím odkazovaného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. března 2013 zn. sp. PVZ 2010-38201. Z rozhodnutí totiž plyne toliko to, že individuální povahu průmyslovému vzoru nemůže dodat řada odlišností v drobných vzhledových znacích a dále že je u vzhledových znaků nutné posuzovat, „zda se jedná o znaky podstatné (dominující ve vzhledu výrobku, soustřeďující na sebe pozornost a vytvářející celkový dojem) nebo o znaky nepodstatné – detaily (s relevantním rozsahem v celkovém vzhledu výrobku nevýznamné), které se na celkovém dojmu nepodílejí rozhodujícím způsobem.“ Nejvyšší správní soud tedy v konstatování městského soudu, že žalovaný postupoval v souladu se závěry citovaného rozhodnutí, neboť posoudil rozdíly ve vzhledových znacích mezi napadenými a namítanými průmyslovými vzory (provedení bočnic a zemních podpěr) jako podstatné, přičemž nebylo nutné poměřovat váhu shodných a rozdílných znaků, neshledává žádný rozpor.

[34] Co se týče námitky stěžovatele, že městský soud pominul hodnocení míry volnosti původce předmětných průmyslových vzorů, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že mu městský soud nevěnoval pozornost proto, že s ním stěžovatel v žalobě nijak neargumentoval. Městský soud byl při přezkumu rozhodnutí předsedy žalovaného vázán žalobními body vymezenými stěžovatelem (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto mu nelze vyčíst, že se nezabýval otázkou, kterou v nich stěžovatel nevedl.

[35] Nejvyšší správní soud tudíž shledává jako nedůvodné rovněž námitky týkající se posouzení individuální povahy.

[36] Na závěr Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše popsané závěry nejsou v rozporu se smyslem a účelem ochrany vzhledu výrobků prostřednictvím zapsaných průmyslových vzorů, jichž se dovolává stěžovatel. Judikatura Nejvyššího správního soudu, na niž stěžovatel odkazuje, že právo k průmyslovému vzoru „slouží k ochraně tvůrčí práce designéra při vytvoření zcela nového originálního vzhledu výrobku“ a „jedním z jeho obsahových charakteristik je ochrana před kopírováním takto chráněného vzhledu výrobku, neboť by konkurent bez vynaložení potřebné tvůrčí činnosti těžil z úsilí majitele průmyslového vzoru“ (již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 53/2008-158), je totiž nutné vnímat v kontextu zákona o ochraně průmyslových vzorů. Jinými slovy, ochrany tvůrčí práce designéra a ochrany před kopírováním je dosahováno a lze se jí dovolávat prostřednictvím předmětné právní úpravy. V § 3 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů je konkrétně uvedeno, že aby byl průmyslový vzor způsobilý ochrany, musí být nový a mít individuální povahu. Jestliže tedy v nyní projednávané věci žalovaný i městský soud v souladu s právní úpravou zhodnotili, že napadené průmyslové vzory jsou nové a mají individuální povahu, a tudíž jsou způsobilé ochrany, jsou jejich závěry souladné rovněž se smyslem a účelem práv k průmyslovým vzorům, jak je Nejvyšší správní soud vymezil v posledně citovaném rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 5 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné žádnou povinnost ani neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, osoba zúčastněná tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu